

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 20. november 2013
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Christina Hjeresen
Sagsnr.: 2013-0037-0054
Dok.: 960833

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 3 vedrørende forslag til lov om forbrugeraftaler (L 39), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 6. november 2013.

Morten Bødskov

/

Rikke-Louise Ørum Petersen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

**Spørgsmål nr. 3 vedrørende forslag til lov om forbrugeraftaler (L 39)
fra Folketingets Retsudvalg:**

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 6. november 2013 fra Dansk Erhverv, jf. L 39 - bilag 5.”

Svar:

1. I henvendelsen til Retsudvalget (L 39 – bilag 5) foreslår Dansk Erhverv, at der på en række punkter sker ændringer og præciseringer af lovbemærkningerne. Justitsministeriet skal hertil mere generelt bemærke, at det alene er muligt at stille ændringsforslag til lovbestemmelserne i et lovforslag, men ikke til bemærkningerne som sådan.

Justitsministeriet skal endvidere bemærke, at de af Dansk Erhverv anførte synspunkter i vidt omfang også er afspejlet i det høringssvar, Dansk Erhverv afgav i forbindelse med høringen over betænkning nr. 1540, ligesom synspunkter er gjort gældende af Dansk Erhverv i forbindelse med udvalgsarbejdet.

2. Dansk Erhverv problematiserer bl.a. fastlæggelsen af en eventuel værdiforringelse af en returneret vare. Efter lovforslagets § 24, stk. 5, hæfter forbrugeren kun for eventuel forringelse af varens værdi, som skyldes anden håndtering af varerne, end hvad der er nødvendigt for at fastslå varens art mv. Ordlyden i lovforslagets § 24, stk. 5, 1. pkt., er identisk med ordlyden i direktivets artikel 14, stk. 2, 1. pkt.

Den af Dansk Erhverv foreslåede ændring om, at værdiforringelsen af en vare i langt de fleste tilfælde vil være 100 %, vil efter Justitsministeriets opfattelse ikke være forenelig med en korrekt gennemførelse af direktivet, idet der altid vil skulle foretages en konkret vurdering.

Når forbrugeren modtager en vare, har forbrugeren efter direktivet ret til at prøve varen i samme omfang, som denne ville have fået lov til i en forretning. Er varen benyttet herudover, og fører denne brug til, at værdien af varen forringes, så skal forbrugeren dække denne værdiforringelse. Forbrugeren vil i disse tilfælde alene have krav på at få tilbagebetalt en del af købesummen svarende til den værdi, som varen har efter værdiforringelsen.

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget skal der ved vurderingen af, om der er sket en værdiforringelse, som forbrugeren hæfter for, lægges

vægt på, om forbrugeren alene har håndteret varen, som denne ville have fået lov til i en forretning, jf. pkt. 4.11.1 og 4.11.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Ved vurderingen af, om en vares værdi er blevet forringet, skal der lægges vægt på varens handelsværdi og den pris, som erhvervsdrivende almindeligvis vil kunne opnå for en vare i den stand, som varen er i ved returneringen. Justitsministeriet bemærker i den forbindelse, at prisen ved salg mellem forbrugere, f.eks. gennem Den Blå Avis, ikke vil kunne lægges til grund. Endvidere bemærkes det, at det i første omgang vil være den erhvervsdrivende, der skal foretage en vurdering af den værdiforringelse, som forbrugers anvendelse af genstanden måtte have betydet, med henblik på at fradrage det pågældende beløb i købesummen, som skal tilbagebetales til forbrugeren.

Der henvises i øvrigt til den kommenterede høringsoversigt, pkt. 2.5.2.

3. For så vidt angår Dansk Erhvervs betragtning vedrørende reklamationsret for brugte varer bemærkes det, at reklamationsret hverken reguleres i direktivet eller i lovforslaget.

Reklamationsret drejer sig om, hvorvidt der er en mangel ved genstanden, ikke om hvorvidt og under hvilke nærmere betingelser forbrugeren har *fortrydelsesret*. Hvorvidt der i et konkret tilfælde er tale om en mangel, kommer an på, om varen svarer til det, som køberen har fået stillet i udsigt af sælger i forbindelse med købet – uanset om der er tale om en ny eller en brugt vare.

Reklamationsretten og den tilhørende 2-års frist for mangelsindsigelser omfatter efter gældende ret alle forbrugerkøb, uanset om der er tale om køb af en ny eller en brugt vare. Der sker med lovforslaget ingen ændringer af denne retstilstand.

4. For så vidt angår Dansk Erhvervs bemærkninger vedrørende kravene til den dokumentation, som forbrugeren skal kunne præsentere, hvis købesummen skal tilbagebetales, inden varen er kommet retur til den erhvervsdrivende, henvises til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 2 vedrørende lovforslaget.

Særligt for så vidt angår Dansk Erhvervs bemærkninger vedrørende den britiske gennemførelse bemærkes det, at direktivets artikel 13, stk. 1 og 3, i

det britiske lovudkast – The Consumer Contracts (Information, Cancellation and Additional Payments) Regulations 2013, Draft Regulation, August 2013 – foreslås gennemført i paragraf 33, stk. 5, der har følgende ordlyd:

”(5) If the contract is a sales contract and the trader has not offered to collect the goods, the time is the end of 14 days after (a) the day on which the trader receives the goods back, or (b) if earlier, the day on which the consumer supplies evidence of having sent the goods back.”

Det britiske forslag til gennemførelse af artikel 13, stk. 3, ses således at svare til det danske.

5. For så vidt angår Dansk Erhvervs bemærkninger vedrørende afgrænsningen af begrebet bestillingskøb bemærkes det, at lovforslagets § 18, stk. 2, nr. 3, om undtagelse af bestillingskøb fra fortrydelsesretten svarer til formuleringen af direktivets artikel 16, litra c.

Efter Justitsministeriets opfattelse svarer bestemmelsen i direktivets artikel 16, litra c, indholdsmæssigt til den gældende definition af bestillingskøb i dansk ret, jf. den gældende forbrugerftalelovs § 10, stk. 2, og § 18, stk. 2, 4, og 6. Den gældende definition af bestillingskøb kan således fastholdes.

Justitsministeriet er i den forbindelse ikke enig i, at lovforslagets § 18, stk. 2, nr. 3, med tilhørende bemærkninger er udtryk for en overimplementering af direktivet.

Situationer, hvor forbrugeren sammensætter varen ved at vælge mellem en række muligheder tilbudt af den erhvervsdrivende, f.eks. møbelsæt, der sammensættes af forbrugeren ved valg mellem en række standardelementer, vil efter ministeriets opfattelse som det klare udgangspunkt ikke være omfattet af direktivets definition af varer, som er fremstillet efter forbrugers specifikationer eller har fået et tydeligt personligt præg.

Det bemærkes i den forbindelse, at begrebet ”vare, som er fremstillet efter forbrugers specifikation” skal forstås i overensstemmelse med definitionen i artikel 2, nr. 4, hvorefter fremstillingen skal baseres på forbrugers individuelle valg, jf. herom pkt. 4.1.3.2.4.2 og 4.1.3.2.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Som videre anført i bemærkningerne til bestemmelsen kan forbrugers valg mellem en række standardløsninger ikke føre til, at der foreligger et bestillingskøb.

Hvis varen derimod er fremstillet på baggrund af en særlig atypisk eller omfattende kombination af standardvalg, vil det færdige produkt dog kunne have fået et så personligt og individualiseret præg, at det efter Justitsministeriets opfattelse må anses for at være et bestillingskøb. Dette vil altid bero på en konkret vurdering.

Der henvises i øvrigt til, at Kommissionen i forbindelse med besvarelsen af en række spørgsmål fra medlemsstaterne vedrørende implementeringen af direktivet har anlagt samme fortolkning af artikel 16, litra c, som Justitsministeriet. Kommissionen har i den forbindelse anført, at undtagelsen i direktivets artikel 16, litra c, skal fortolkes snævert.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.1.3.2.4 og 4.7.3.5 samt til Justitsministeriets bemærkninger i den kommenterede høringsoversigt pkt. 2.5.4.1.